

EL RETORN D'ADA COLAU?

Confessions (per a la premsa) de l'esperança blanca

Us ho dic de tot cor i em coneixeu prou bé: jo sóc de caseta i hortet... i un gallet, potser. Si em vaig posar en la cosa pública va ser per ajudar el poble i, en especial, els desnonats que em tenen el cor robat. *(No parlar dels desnonaments en temps d'alcaldia)*. Ja volia tornar a casa quan em van suplicar que optés per l'Ajuntament i, com que no em sé negar als planys, doncs, mira, alcaldessa. *(No parlar de la defenestració de Trias)*.

Ara, en temps de convulsió màxima amb l'ultra-dreta que pot venir i l'esquerra que es pot quedar, quan jo ja hem veia sortint de matinada de la caseta i cuidant l'hortet, van i em demanen, altra vegada, un nou servei a les Pàtries. M'angoixa tanta exigència, la confiança que em tenen els altres... però també és lògica: allà on em presento, arraso. *(No parlar de maniobres partidistes ni de pactes vergonyants)*. Hem confesso tan sincerament perquè en-

tengueu que, si finalment torno a presentar-me, serà per vosaltres, per millorar la vostra vida.

I recordeu sempre que jo jugo net *(no parlar, en definitiva, del passat)*, cosa que els altres no poden dir.

MELONI ES FA UNA LLEI A MIDA

La primera ministra italiana ha crescut

La cabrona de la Meloni forma part d'una família molt poderosa. No parlem de la màfia, és una nissaga de poder que ve de lluny i va cap a lluny: la cristianíssima dreta i el que abans se'n deia el *Fascio* —recordem que la mateixa neta del Mussolini (en el seu moment, personalitat rellevant de Fratelli

d'Italia) va marxar de la formació perquè aquesta era massa feixista, fins i tot per a ella. En fi, noms de la llista? Els que vulgueu, només cal repassar un manual d'Història.

Al principi, la família va témer que Meloni no donés la talla, però anaven errats. La primera ministra és tan gran

que ha superat gairebé mil cinc-cents dies al capdavant del govern —fet gairebé impensable a Itàlia— i treballa dur, la malparida, per a augmentar aquest rècord històric. Berlusconi l'envia una salutació (romana) des de l'infern.

Meloni ha aconseguit aprovar una llei (ella en diu *d'estabilitat*) de cara a les properes eleccions. L'invent va de donar un premi al primer de la classe, com als salesians o a les casetes de fira. No està mal pensat. Meloni sabia que seria escollida, però, alhora, tenia certa recança per si els opositors li guanyaven terreny a les urnes. Solució fàcil i neta: qui tregui més del 42 % de vots tindrà un premi extraordinari de 70 diputats i 35 més al Senat. Sense urnes, recomptes ni hòsties, a pèl.

La família de la nissaga de poder està encantada amb la Meloni. Ha demostrat ser filla de qui és. L'oposició no està tan contenta, però aquesta, en governs manats per la gran família, no compta.

